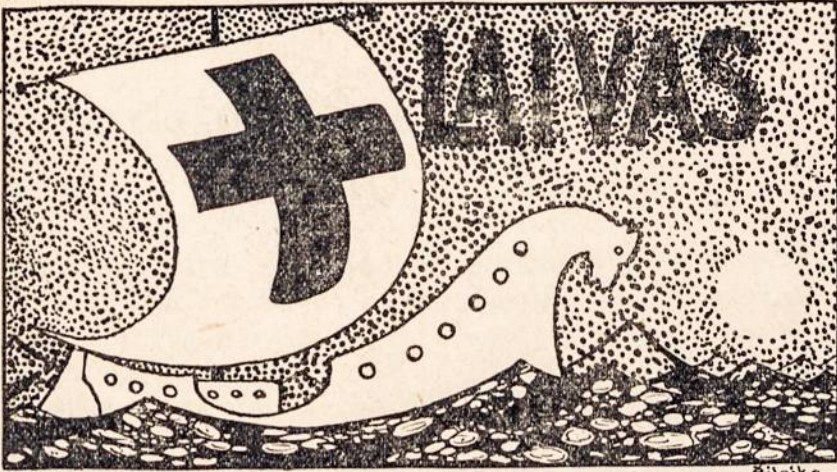

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 5 RUGPJUTIS (AUGUST), 3, 1921 METAI I

"Entered as second-class matter July 12, 1921, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
Pusci metų 75c.
Vienas numeris 5c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
Six Months 75c.
Single Copy 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2334 So. Oakley Ave.,

-:-

Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jura į Amžinosios Tėvynės prieplauką. Kad laimingai doplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kurį vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų "Laivas" plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

Dvyliktas Sekmadienis po Sekminių

**Mišių Lekcija iš šv. Povylo
antrojo laiško korintiečiams
2 Cor. 3.**

Broliai: Tokį pasitikėjimą turime Dievu per Kristų: ne kad butume ištesą ką nors mintyti savaime lyg iš savęs; bet mūsų ištesėjimas yra iš Dievo: kuris ir tikinčius mus padarė naujojo įstatymo tarnus; ne raštu bet dvasia; nes raštas užmuša, o dvasia duoda gyvybės. Nes jei mirties padaras raidėmis išreikštas akmenyse buvo garbėje teip, kad Israeliaus vaikai negalėjo žiūrėti Mozei į veidą dėl jo veido garbės, kuri pranyksta; tai kaip nebus labiau garbėje dvasios padaras? Nes jei pražuties gaminimas buvo garbėje, tai dar gausesnėje garbėje bus teisybės patarnavimas,

Lekcijos Paaiškinimas.

Užpereito sekmadienio Lek-

eijoje šv. Povyilas mokino, kad be Dievo malonės negalime ištarti nei V. Jezaus vardo. Šios dienos Lekcijoje apaštalas atkartoja tą tiesą, bet lygiai aiškiais žodžiais sakydamas, kad iš savęs mes nieko išganinga negalime padaryti. Visas mus galėjimas daryti ką nors gera pareina iš Dievo.

Jis pareina iš Dievo dvejoju budu. Viena, Dievas mus sutvėrė ir palaiko. Jei ką gera padaro mus prigimtis, tai tas gerumas priklauso Dievui, nes mus prigimtis yra Dievo nuosavybė. Mus prigimties gerieji veiksmai priklauso Dievui teip kaip ukininkui priklauso jo žemės javai.

Kaip žemė neveda javų, kol prie jos ne pridėta darbo, trąšų, lietaus ir šviesios šilumos, teip ir mūsų prigimtis nedaro nieko gera, kol Dievas neprideda prie jos antgamtinių malonių. Tai-gi mus gerieji darbai priklauso Dievui ne vien dėl gamtinės jos dalies

bet ir dėl atgamtinės Dievo malonės, kurią Sutvertojas mums suteikia prie kiekvieno gero darbo.

Kitą pamokinimą šv. Povylas šiandien duoda liepdamas saugotis rašto, o laikytis dvasios. Norinčiam lengva suprasti šitą pamokinimą, bet nesuprantančiam sunku jį išaiškinti.

Kas skaito raštą nepaisydamas jo tikslo, kas pildo tą raštą nežiurėdamas ar bus iš jo naudos ar ne, tas laikosi rašto, bet nesilaiko dvasios. Dėlto labai tankiai pasidaro, kad paliepimas neva išpildytas, bet naudos iš jos nėra. Taip nekartą žmogus prieina Velykinės išpažinties, bet nuodėmių nepasisako visų, nei nepamąsto, nei nepasitaiso, bet Komuniją priima ir Velykinės priėmimo kortelę pristato į draugiją. Draugija jį pripažįsta pilnateisiu nariu, bet išties jis yra blogesnis už apsilaidelį. Apsilaidelis turi nuodėmę už Velykinės neatlikimą, o veidmainys turi dvi nuodėmi: pirmiausia šventvagystę, paskui priedermės neatlikimą. Jų šventvagystė Velykinė ne-

atliekama.

Kadan-gi viršujinis, tikslo ir minties nepaisantis įstatų pildymas yra nedoras, kadan-gi jis pražudo dušias, todėl šv. Povylas ir sako: "Raštas užmuša, bet dvasia gyvybę duoda."

Apaštalas mokina nepasitenkinti vienu viršujiniu rašto išpildymu, bet pildant kas reikia pildyti gražiai. Jei kam tat rodytusi sunku, tai šv. Povylas primena Mozę. Mozė buvo žmogus, turėjo mirštantį ir mirčiai rengtą kūną. Tas kūnas ėmė spindėti taip, juog žmonių akys to spindėjimo negalėjo tesėti. Tas stebuklingas spindėjimas pasidarė vien dėl to, kad Mozė ėmė iš Dievo. Jo įstatus parašytus raidėmis. Jeigu kas Dievo įstatus, ne vien sulig rašto, bet sulig dvasios priima į savo širdį, įvykina savo gyvenime, tai to dvasia spindės labiau negu spindėjo Mozės veidas. Dvasia ir be to yra augštesnė už kūną. Ji dar yra nemirtinga. Ji greičiau negu kūnas eina šviesyn nuo susėjimo su Dievu.

Žmonės gerbia tuos, kurie turi galybės smarkiai, net mir-

timi, pabausti kitus. Teisybės išpildymas yra daug garbingesnis už bausmių galybę.

Tai-gi šv. Povylas šios Lektijos žodžiais mokina: 1-a kad visas mūsų gyvenimas priklauso Dievui, 2-a kad gerai darydami žiūrėtume darbo dvasios, arba jo naudos ir tikslo, ir 3-ia kad už tokį apsidėjimą tam tikru laiku susilauksime garbės didesnės negu Mozė, kurio veidas spindėjo nuo pasikalbėjimo su Dievu.

MIŠIŲ EVANGELIJA SULIG šv. LIUKO 10.

...Anuo metu Jezus tarė savo mokiniams: Laimingos sakys, matančios ką jus matote. Nes sakau jums, kad daug pranašų ir karalių norėjo matyti ką jus matote ir nematė bei girdėti ką jus girdite ir negirdėjo. Ir štai vienas teisininkas pakilo gundydamas jį ir tardamas: Mokintojau, ką turiu daryti, kad įgyčiau amžiną gyvenimą? Jis jam tarė: Teisėje kas yra parašyta, kaip skaitai? Jis atsakydamas tarė:

Mylėk savo Viešpatį Dievą visa savo širdimi, visa savo dūšia ir visomis savo jėgomis ir visa savo mintimi; ir savo artymą kaip pats save. Tarė jam: gerai a'sakei: teip daryk ir gyvėsi. Bet jis norėdamas save pateisinti tarė Jezui: Ir kas yra mano artymas? Bet imdamas Jezus tarė: Vienas žmogusėjo iš Jeruzolimo į Jericho ir įpuolė į žmogžudžius, kurie net apiplēšė ir sužeidę nuėjo sau pusgyvi palikę. Ir pasitaikė, kad vienas kunigasėjo tuo pačiu keliu: ir pamatęs jį praėjo. Teip pat ir levitas budamas šale tos vietos ir išvydęs jį praėjo pro šalį. Bet vienas Samaras keliaudamas atėjo ties juo ir pamatęs jį pasigailėjo. Ir prisiartinęs perrišo jo žaizdas užpildamas alyvos ir vyno: ir užsidėjęs jį ant savo gyvulio, nugabeno į viešbutį ir rupinosi juomi. Ant rytojaus išsiėmė du dinariniai ir davė viešbučio savininkui ir tarė: Rupinkis juomi: ir ką viršaus išleisi aš kaip sugrįšiu atiduosiu tau.

Kas tų trijų tau rodosi buvo artymas klievusiam į žmogžudžius? O jis atsakė: Kuris pasigailėjo jo. Ir tarė jam Jezus: Eik, ir tu teip daryk.

Evangelijos Paaškinimas.

V. Jezus turėjo pasisakyti žmonėms kas Jis buvo, o buvo Jisai Dievo Sunus. Kadangi Jo išvaizda buvo visai žmogiška, todėl žmonėms buvo sunku tikėti į Jo dievybę. Todėl tą tiesą reikėjo išdėstinti pamažėli, kad žmonės patys ją pajustų pirm Dievo Sunui aiškiai pasisakant kas esąs.

Karaliai ir pranašai buvo augščiausi ir garbingiausi žmonės Žydų tautoje. Jei-gu jie troško regėti ir girdėti V. Jezų, tai V. Jezus buvo dar augštesnis ir galingesnis už juos. Už karalių nėra augštesnio žmogaus tik vienas Dievas. Pranašų uždavinys, tiesa, buvo augštesnis negu karalių, bet V. Jezus pasisakė esąs augštesnis ir už pranašus, kurie buvo paties Dievo siunčiamieji ir Jo mokinami ką ir kaip kalbėti žmonėms. Tai-gi V. Jezus pasisakė esąs augštesnis ir garbingesnis už žmo-

nes valdžios ir Dievo dovanų žvilgsniais. Iš to pasisakymo kiekvienam lengva buvo suprasti, juog V. Jezus yra Mesijas arba Kristus, o pranašas Izaijas buvo parašęs, kad Mesijas yra Dievas.

Tą patvirtindamas V. Jezus tarė žiurintiems į Jį "Laimingos akys matančios ką jus matote."

Šią tiesą atsiminę, kad V. Jezus buvo Dievas, neužmirškime Jo pagerbti.

Ne visi teip suprato Jo žodžius, kaip reikėjo. Vienas klausytojas nukreipė kalbą visai į kitą pusę, užduodamas klausimą apie tai, ką reikia padaryti, kad gavus amžiną gyvenimą. V. Jezus buvo daug kartų kalbėjęs apie tai, todėl klausiančiam neatsakė tiesiog, bet priminė Senojo Įstatymo mokslą. Žydai Senojo Įstatymo paliepimus ir visą Šventąjį Raštą vadindavo "Teise," todėl Išganytojas ir paklausė mokslininko, ar tas nežinaš, kas parašyta Šv. Rašte.

Mokslininkas nenorėjo apsimesti nežinaš, nes būtų garbės netekęs; todėl jis atsakė tei-

singai, bet atsakydamas pasirodė klausęs to, ką gerai žinojo.

Kad žmonės nepakaltintų už klausinėjimus be reikalo, mokslininkas nukreipė kalbą ant kitko, butent ant to, kas yra žmogaus artymas. Nors ir šitas dalykas buvo V. Jezaus pirmiau išaiškintas ir šv. Rašte gana aiškiai išdėtas, bet šv. Rašto aiškintojai gana klaidingai jį aiškindavo, sakydami buvę tik tos pačios tautos žmonės tėsą artymai. V. Jezus norėjo pataisyti tą klaidą.

Ką beaiškinęs giliais išvadžiojimais, juog visi visų tautų žmonės yra Adomo ir Jėvos vaikai, juog vienokią turi prigimtį, vienaip atsakys tam pačiam Dievui už savo apsidėjimus, V. Jezus pasakė prilyginimą apie keleivį, žmogžudžius, praeivius ir samarą.

Mažiau žiurėdami į šv. Rašto raides, daugiau paisydami jo dvasios Samarai geriau už Žydus ir už jų dvasiškią pildydavo artymo meilę. V. Jezus tą ir pažymėjo. Rašto mokslininkas turėjo pripažinti, kad artymas žmogui yra ir svetimtautis ir da-gi niekina-

mos tautos asmuo.

Amerikiečiai kartais paniekina juodukus, Lietuviai Žydus. Žinoma, ne visi taip daro, bet kurie daro, tie nusikalsta Kristaus mokslui. V. Jezus labai aiškiai skelbė, kad visi žmonės, be luomo ir tautos skirtumų, yra broliai.

Seniau budavo įprotis garbinti augštos giminės turtinigus žmones. Tai buvo praeities klaida. Dabar atsiranda įpročio peikti ir nekęsti turtinguosius ir mokintiesnius. Tat yra mūsų amžio klaida. Kristaus tiesa buvo, yra ir bus, kad visi visų tautų ir visų luomų žmonės yra broliai.

Valia ir reikia mylėti savo tėvynę ir rupintis jos nauda. Valia ir reikia mylėti savo luomą ir rupintis jo nauda. Tik ne patrijotizmas, o šovinizmas yra tas, kuris nemoka savo tėvynei tarnauti neužkabines kitų. Taip-pat kalvijiškas yra pavydas visas teisės peveržti vienam luomui, o vergijon grusti kitus.

Yra žmonių piktu džiaugsmu pažyminčių, kad V. Jezus, apsakdamas kietos širdies pa-

vyzdžius, paminėjo kunigą ir žemesnį dvasiškį levitą. Kristus kalbėjo apie Senojo Įstatymo dvasiškiją, kurios įgaliojimus Jis panaikino, o ne apie tą, kurią Jis pats įstatė, ne apie Naujojo Įstatymo dvasiškiją arba katalikų kunigus. Išvesti iš Kristaus žodžių papeikimą katalikų kunigams gali tikrai tas, kas tuos žodžius iškraipo.

Katalikų kunigai yra žmonės. Piktoji dvasia juos stumia blogumon dar darbščiair negu kitus žmones. Tą žinodama katalikų dvasiškija ginasi visomis jėgomis prieš pragaro pastangas. Nelaimingas, jei kuris permažai buvo atsargus.

Lygiai nelaimingas, kas meta pasmerkimo akmenį į kunigą. Parizėjai nedrįso mesti akmens į paleistuvystės kaltą moteriškę. Šiandien atsiranda neva katalikų pasmerkimo akmenimis svaidančių į katalikų kunigiją.

Mums rupi iš šios dienos Evangelijos išsirinkti naudos sau, o ne papeikimą kitiems, todėl pirmiausiai, sustiprinkime savo įtikėjimą į Kristaus

dievybę ir mylėkime jį. Pasakui, atsipratinkime nuo klaušinų, kuriems atsakymus žinome. Toliaus, mylėkime savo artymus visų tautų ir visų luomų žmones. Pagalios, mokinimės savo ir saviškių naują dauginti nekliudydami kitų ir nekenkdami jiems.

PERSPEJIMAS.

Viešpats Jėzus pasakė, kad kas imasi arklo ir žiuri jau atgal, tas nėra vertas dangaus karalijos.

Lygiai, kas išpažįsta tikėjimą, bet vis dairosi į šonus, ar neparodys kas, kad tas tikėjimas nėra reikalingas, tas ir nevertas dangaus karalijos.

Jėzus sako, kad tikėtum neabejodamas. Tik tvirtai tikinčiam ir neįjėškančiam nuo tikėjimo pasiliuosavimo, Jėzus teikia malones.

Ligoniams, kurie atgydavo prie Jėzaus, kad būtų išgydyti, Jis liepdavo pirmiau išreikšti savo tikėjimą ir jiems padarydavo išgydymo malonę.

Tad tikintiems žmonėms reikia vis geriau ir geriau pažinti tikėjimą ir jį skelbiančią ka-

talikų Bažnyčią, kad stipriau įtikėjus. Tad nereikės žvalgytis į šalis, kaip kiti daro, žinosi pats gerai, kad geru keliu eini ir kitiems drąsiai patarsi.

Katalikų Bažnyčia ir jos skelbiamą tikėjimo mokslą galima tikrai pažinti iš jos darbų, mokymo ir raštų, o ne iš to, ką netikinti žmonės savo knygose ir laikraščiuose rašo.

Jieškok tiesos tikru keliu, o ne šuntakiais.

V. K.

VALANDĖLĖS PO ŠV. KOMUNIJAI.

Priėmus Jėzų savo širdin Šv. Komunijoje, praleisk nors kiek laiko šventame susitelkime, be lūpų maldų. Pagarbink Jį tylėjime ir atsisėsk kaipo Magdalena prie Jo kojų, nužemintoj pagarboj ir meilej. Žiurėk ant Jo kaipo Žaccheus. Mylėk Jį kaipo Marija Jo Motina.

Vadink Jį savo Karalium, Sužiedotiniu savo sielos. Sakyk Jam, "Kalbėk Viešpatie, nes Tavo tarnas klauso." Aukok Jam save patį kaipo menką Jo tarną pasirengusį išpil-

dyti visame Jo šventą valią. Palenk savo širdį po Jo kojom kaipo mažą krėslelį, tegul Jis uždėdamas savo švenstas kojas sutrina tavo savymeilę ir puikybę.

Kuomet tavo siela paskęsta ir pasilieka susitelkime, ramybėje Jo šventos akiveizdos, nejieškok budų ją išblaškyti, nes tai yra šventas miegas sielos ant Jezaus krutinės yra tai brangi malonė, kuri stiprina ir vienija sielą su Jezumi, ir ji yra daug nuopelningesnė negu kitos maldos.

Kuomet tas pirmutinis sielos stovis pracina, tada pradėk daryti aktus padėkos meldimo ir t. t. Garbink Jėzų ant sosto savo širdies. Bučiuok Jo švenčiausias kojas ir pervers tas rankas. Išeik ant Jo Švenčiausios Širdies, kuri dega meile del tavęs. Aukok Jam raktą tavo širdies namelio kaipo Šv. Katarina iš Genoa su pilna galybe daryti ką Jis tenori.

Dėkok Jam, kad Jis tave taip išaukštino ir numylėjo, jog leido tau priimti Šv. Komuniją, tokiam menkam, nuskur-

dusiam, netobulam ir neištikimam sutvėrimui. Šauk Mariją, Aniolus ir dangaus Šventuosius, kad jie dėkotų, garbintų Jėzų už Jo tokią didelę malonę, vienydamas savo menką dėkingumą su dėkingumų Marijos Aniolų ir Šventųjų.

Apverk savo nuodėmes su Magdalena, apkabinęs Jėzaus kojas. Iš atgailojančios meilės plūsta sraunus šaltinėlis šventų ašarų, ir nėra galima nei manyti, kad jos but paniekin-tos.

Gėlėlė.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Šv. Tėvas dėkojo Anglijos katalikams už gausią auką vaikams.

Kardinolas Boure gavo laišką nuo kardinolo Gasparri, karia-me popiežiaus vardu dėkojama Westminsterio vyskupijos katalikams už 200 svarų, kuriuos jie sudėjo į "Gelbėti vaikus Fondą."

Atšaukė.

Londono "Daily News," lai-

kraštis neprielankus katalikams, parašė, kad katalikiško-se šalyse išpažinties paslaptį kunigai užlaiko, o nekatalikiškose jie elgiasi kitaip. Jis nurodė pavyzdį, buk tai viename Anglijos teisme kunigas liudydamas išreiškė išpažinties paslaptį.

Tuojaus pasipylė galybės laiškų prieš tą laikraštį, o ypač prieš tą neteisų rašytoją, su aiškiais parodymais, kad tas aprašytas atsitikimas yra tikriausia netiesa.

Laikraštis tuojaus atšaukė, pažymėdamas, kad taip padarė ne katalikų kunigas, o tik anglikonų (klaidatikių).

Tai sukels prieš laikraštį dabaisėnį triukšmą, nes anglikonų bažnyčia nepripažįsta nei kunigystės, nei išpažinties.

Pasirodo, kad nevisuomet ir ne visur sekasi meluoti. Pas lietuvių gali, bedieviai kunigus šmeišti, kiek imano, katalikai ne tik negina, bet da pasityčioja.

Kitur, kaip matoma, katalikai daugiau sveikesnio jausmo turi.

Nauja Tikyba.

Ta nauja tikyba reikalauja tikėti tik į žmogiškumą ir priedermę. Kuomet šios tikybos išpažintojai susirenka į savo bažnyčią, pamaldas atlikti, tai jie skaito psalmes, bet iš jų yra prašalintas visokis paminėjimas dievystės, o jos vietoje stovi žmogiškumas arba priedermė.

Jų bažnyčia viduje išpuošta gražiais paveikslais ir stovydomis, tik, žinoma, ne šventųjų.

Žmonės vis kaskart prie didesnių kvailiojimų eina.

Anglijos Katalikai.

Anglijoje yra katalikų draugija vardu "Catenian Association," labai panaši į Amerikos Knights of Columbus.

Į tą draugiją kreipėsi Anglijos vyskupai, prašydami paramos palaikyti šv. Bedo kolegiją Ryme. Draugija padirbėjo ir susidarė suma \$13.500

Reiškia gerai darbuojasi ir puikiai remia katalikiškus reikalus. Ten katalikai nesibijo eiti išvien su savo kunigais ir vyskupais, o šie gražiai darbrojasi žmonių reikalais.

Juodųjų Tikėjimas.

Amerikos protestoniškos sekotos priskaito prie savo tikėjimų išpažintojų apie 75 procentus visų Amerikos nigerių. Bet jų tikėjimas susideda iš giedojimo hymnų, skaitymo Biblijos ir kalbėjimo kokių tai maldų. Daugiau tikėjimo dalykų jie nežino. Juodieji katalikai apurpinti gerai.

Stebulingas Išgyjimas.

Dr. Marchand, vice-prezidentas "Medikalo Biuro Liurde" paskelbė laikraštyje "Revue Annuelle du Bureau de Constations de Lourdes" tokią žinią apie nepaprastą išgijimą, kurį jis surašė, kuomet daktaras iš Marseilles išgijimą patikrino.

Ponia Colombier iš Paryžiaus, 32 metų senumo, staiga išgijo iš baisaus skaudulio viduriuose per iškilmingą procesiją su Švenčiausiu Sakramentu Liurde Rugpiučio 10 d. 1919 m.

"Prie to sopulio, nuo kurio ji kentėjo jau du metus prisidėjo hemoroidai ir baisūs skaudėjimai į pusę valandos

po valgio. Prižiūrėjusieji ją daktarai—Mosse ir Beausse—not visus metus jai skyrė dietą. Geguž. 30 d. 1919 m. jos ligą patikrino X—spinduliais.

“Rugpiučio 10 d. 1919 m. per procesiją su Šv. Sakramentu, p. Colombier staiga pajuto, kad jai visiškai yra gera. Po procesijos sugrįžo į ligoninę ir suvalgė su visais lygiai pietus, ir nieko jai nesidarė, kuomet pirmiau viską mesdavo lauk. Mito tik trupčiu pieno. Ir taip ji valgė paprastus valgius per visa vienuoliką dienų, kurias pra buvo Liurde.

“Ją išegzaminavo Medikaliame Biure Dr. Fimbel iš Margelles ir surado, kad visi skausmai jau pranikę; net kuomet viduriai buvo tyčiai spaudžiami ir tai nejautė skausmo.

“Nuo to laiko joki pirmesni skausmai neatsikartojo. Augusto 24 d. 1920 m. p. Colombier nukeliavo vėl į Liurdą. Ji buvo Medikaliame Biure. Ten patikrino. Ligos nei ženklo nebuvo. Ji 20 kilogramų svėrė daugiau ir gerai jautėsi.

“Paprastai tokia ligą išgydy-

ti ima daug laiko. Gi su p. Colombier atsitiko priešingai. Išgijimas sopulio įvyko staiga. ” Toks išgydymas tai ne daktaro.”

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Švenčiausio Sakramento dalelės.

Šv. Sakramentą dalinant labai galimas daiktas, kad nukrinta nepastebimos mažos dalelės komunikanto ir gali būti sumindžiotos. Ar tai neišniekinimas V. Jezaus?

Katalikas.

Atsakymas. Jokio išniekinimo V. Jezui tame nėra. Atsargumas užlaikomas kodidžiausias, kad jokia dalelė nenukristų. To del dalinant komunią yra lai koma po priimančio kamunią smakru patena ar palka. Jei nežiurint to atsargumo kokios dalelytes nukristų, tai jos nenumetomos tyčiomis, tad V. Jezui paniekos nedaroma.

V. Jezus žinojo, kad taip galės atsitikti. Vienok Jis įstatė

ta Sakramentą ir liepė ji dalinti kitiems. Jis žinojo kaip save apsaugos.

Vienas vyskupas panašiai nusiskundžiančiam kunigui pasakė: „O kam bus Sakramento angelai, jei ne tam, kad rūpintųsi netyčiomis nukritusiomis dalelėmis.“

ŠVĖSTAS VANDUO.

Klausimas. Dėlko žmonės šlakšto save švęstų vandeniu? Ar tai yra garbinimas Dievo dvasioje ir tiesoje?

Atsakymas. Šlakštytis save ar šlakštyti kitus su kreiva bloga intencija gali būti burtas ir tai gali būti nuodėmė.

Šlakštytis su gera intencija, kaip tai nurodo Bažnyčia, yra gražus darbas ir reikalingas atlikti.

Žmonės šlakšto save švęstų vandeniu, kad apsigintų nuo piktos dvasios blogos įtekmės, ne švėstas vanduo sulyg Bažnyčios mokslo atitolina piktojo veikimo. Šlakštosi, kad sužadintų save prie švartių, šventų minčių, prie apvalymo savo sąžinės nuo nuodėmių purvo.

Juk ir V. Jezus sakramente Krikšto liepė vartoti vandenį ir prie to pridėjo galybę apvalyti nuodemes ir tokiu būdu paliusuoti iš piktosios dvasios valdžios.

ATSIVERTIMAI.

Kun. Enrikas England Šv. Apaštalių bažnyčioje, Londone, priėmė į katalikų tikėjimą poną Cope, leitenanto Jono Cope, moterį. Ji yra duktė lordo Rosmead'o.

Neseniai priėmė katalikų tikėjimą profes. Robertas H. Lord. Jis buvo vienas iš narių Amerikos Delegacijos į Taikos Konferenciją. Jis sykiu su Ch. H. Hopkins'u neseniai pagarsino: "Some Problems of the Peace Conference."

Galima pažymėti, kad Amerikos profesorių rateliuose ima rodvtis žvms linkimas prie katalikų Bažnyčios.

Per du paskučiausiu metu atsivertė profes. Car. J. H. Hayes, prof. Parker, Th. Moon, Kolumbijos Universitatės; Dr. Henry J. Ford, profes. Prin-

centon; prof. Sargent iš Harvardo; Dr. Alta Pomeroy Churchill, Mineapolis, panelė E. Gates Starr.

Vienas kinietis iš Burma pagonis buvo jau arti mirties. Nesulaukęs sveikatos nuo savo dievų, jis pagalvojo, ar nebūtų gera kreiptis prie krikščionių Dievo. Jis gal jam ir pagelbės.

Pakviestas katalikų kunigas, kiek buvo galima, pamokė pagonį reikalingiausių tikėjimo tiesų ir apkrikštijo tuojaus, nes buvo beveik mirštantis.

Bet Dievo valia buvo, kad jis da nenumirtų. Kelioms dienoms praslinkus jis pasveiko. Pasveikęs jis buvo labai iškalbingas krikščionių tikėjimo skelbėjas. Greitu laiku jam pasisekė net šešiolika asmenų atversti.

**PALAIMINTI NIGERU DID-
VYRIAI, NUKANKINTI
UŽ KRISTAUS
TIKĖJIMĄ.**

Praeitais metais birželio 6 d. 1920 m. Rymas buvo nepapras-
tų iškilmių liudytoju. Šv. Tė-

vas Benediktas XV sau V. Kristaus suteiktą augščiausią valdžią ant žemės priskaitė prie palaimintųjų 22 nigerių, sudegintų už tikėjimą Ugan-
doje, vidurinėje Afrikoje 1855 ir 1856 metais. Kuomet popie-
žius, kardinolais, vyskupais ir kunigais apsiaustas pasirodė didelėj šv. Petro bazilikoje, kad pavėdus visą šv. Bažnyčią nau-
jų kentėtojų globai, daugybė tukstančių žmonių veizėjo į tą viską, bet ypatingai įdomavo iš dviejų nigerių arba juodu-
kų: Dijonizo Kamyuka ir Juo-
zapo Nsingišira. Juodu tai bu-
vo akylais liudytojais ir daly-
vavo anų 22 palaimintų kančio-
se, nors ypatingu Dievo Ap-
veizdos surėdymu, enbuvo kar-
tu su jais sudegintu.

Tas įvyko šiuo budu: Kuo-
met jaunas patvaldys, Ugan-
dos karalius Muanga, įžengė
ant sosto, savo viešpatavimo
pradžioje, rodėsi, bus palan-
kus katalikų tikėjimui, kurį te-
nai misijonoriai platino, bet
tos malonės tapo nevertas del
nesuvaldomos paleistuvystės.
Jo rumuose nuo muzulmanų ar
ba mahometonų užviešpatavo

kuoblogiausieji papročiai. Keliems dešimties krikščionių, esančių tarp karaliaus tarnų, atėjo aštrių bandymų valanda Viskas, išrodė, susitarė prieš juos ir visur tykojo ant jų skaistybės. Kaip Angelas Sargas saugojo juos Juozas Mukasa; prašalino nuo jų, kiek galėdamas įvairias aplinkybes persergėdamas nuo blogų draugų, tvirtai ragino saugoti nekaltybės rubą, gautą per šv. krikštą. V. Jezus pridudavo jo žodžiams didelę tvirtybę.

Todėl krikščionis tarnai į visokius prikalbinėjimus ir raginimus prie nuodėmių atsakydavo drąsiai: negalime. Ta šventa jaunikaičių tvirtybė įvedė į pasiutimą ištvirtusį Muangą. Norėdamas iš velniško pasiutimo kaip nors priversti juos prie blogo, visų pirmą sumanė nužudyti Juozapą Mukasą. Todel buk tai, delei pakelto maišto nuteisė nukirsti ir sudeginti ant laužo, lapkričio 15 d. 1855 m. Kraujas pirmojo delei skaistybės kentėtojo apvaisino Ungandos žemę, ant kurios pavasaryje turėjo pražydėti nuostabios lelijos. Juozapo Mukaso, mirtis prana-

šavo didelę audrą. Jauni, Kristaus išpažintojai slapta susirinkdavo koplyčioje misijonierių, taip vadinamų "Baltųjų Tėvų". Lankydami Švenčiąusį Sakramentą, maldoje, tankiai eidami prie išpažintės ir šv. Komunijos; stiprino savo dvasią prie paskutinios kovos. To nereikėjo ilgai laukti. Gegužės 25 d. 1856 m. saulei leidžiantis Muango grįžo iš medžioklės. Kelyje sutiko du tarnus, kuriuodu buvo prasišalinusiu iš jo burio. "Muafai, o tu čia iš kur?" "klausia užpykęs karalius." "Ką tu čia darai?" "Dijonizas Sebugguas mokino mane katakizmo." Skanbėjo trumpas atsakymas. "Ar tai tiesa, Dijonizai? Ar mokinai jį katakizmo?" "Taip! karaliau ir viešpatie." "Drąsuoli! kaip išdrįsai man uždraudus mokyti jį maldos?"

Tą kalbėdamas Muanga ištraukė užnuodytą vilyčią iš savo tarno maišelio ir kiauariai pervėrė Sebugguo krutiņę. Dijonizas krito be vaitojimo ant žemės, kaip sužeistas lelijos pumpurėlis, kuris pražydo prie kojų Nekalčiausios

Marijos.

Ant rytojaus Gegužio 26 d.,
Karolius Luango, tarnų va-
das, įsakius Muangui, surin-

ko visus tarnus į karaliaus
kambarį. Duris ir vartus įsa-
kė gerai uždaryti.

(Daugiaus bus)

BAŽNYČIOS YPATYBĖS.

(Tęsinys).

Tuos tris veiksmus Bažny-
čia atlieka šitais laipsniais:
šeimynoje, parapijoje, vysku-
pijoje ir visame pasaulyje.

Šeimynos uždavinys yra dvi-
linkas: aptarnauti mažuosius
savo vaikus ir prisidėti prie
katalikų vienybės parapijoje.
Vaikų aptarnavimas apima:
jų krikštą, išmokinimą nors
dviejų pirmutinių išganymo
tiesų, apsaugojimą nuo papik-
tinimo ir suteikimą progos
mokintis katekizmo. Prie pa-
rapijos šeimyna turi prisidė-
ti delto, kad per parapiją su-
sivienija su visa Bažnyčia, ir
delto, kad per parapiją žmo-
gui ateina Kristaus mokslas
drauge su sakramentų malonė-
mėmis.

Parapijoje gali būti daug
kunigų, bet tik vienas yra pa-

rapijos ganytojas ir tėvas, tai
jos klebonas. Parapija turi
teikti žmogui visas jo išgany-
mui reikalingas priemonės.
Žmogus turi atkelti savo dalį
išlaidų. Kaip yra nuodėmė
pėtnyčioje valgyti mėsos, ar-
ba šventa diena įvairus vežti,
teip yra nuodėmė apgaule ir
piktumu išsisukti iš parapiji-
nio mokesčio. Yra nuodėmė
mintyti, arba nors šnekėti;
būk sakramentai ar kitoki
dvasios patarnavimai daromi
už pinigus. Už tokias tikėji-
mui kenksmingas šnekas yra
kalti tie, kurie savo parapiji-
nės priedermės neišpildo, t. y.
savo dalies neužmoka tol, kol
juos nepripažindžia reikalus
priimti sakramenta. Tokių
neišmanančių ir nedorų žmo-
nių darosi kas kart mažiau.

Žmonių išrinktieji komiteto nariai turi priedermę palengvinti klebonui parapijos turto valdymą, o ne apsunkyti. Katarietės statosi vien kontrolieriais, pilnais neužsitikėjimo, o ne darbininkais turinčiais pasišventimo, tie griauja Kristaus Bažnyčią, daugiau tarnaudami pragaro vartams negu Kristui. — Klebonas nėra parapijos savininkas nei samdininkas. Jis turi būti jos ganytojas nebijantis asmeninio nuostolio, kada to reikalauja parapijos nauda. Parapijiečių surinkimas negali kunigo iššventyti, nei skirti, nei atstatyti. Kunigystė yra imama iš Kristaus, ne iš susirinkimo.

Vyskupija susideda iš parapijų, kaip parapijos iš šeimynų. Vyskupijas valdo vyskupai. Jų uždavinys skirti kunigus ir prižiūrėti, kad Kristaus mokslą jie skelbtų žmonėms taip, kaip tas mokslas yra, o ne sulig savo prasimanymo. Kunigų gyvenimo drausmė yra taipgi vyskupo rankose. Du sakramentu dalina pats vyskupas: Patvirtinimą šiaip žmonėms ir kunigystę

dvasiškams. Abudu taodu sakramentu neatkartojamu. Dekanai yra vyskupo pagalbininkai. Jie turi tiek valdžios ant klebonų, kiek vyskupai ant dekanų. Kanauninkai neturi nei kokios valdžios. Jie savo vardą nešioja delto, kad tapo vyskupo pripažinti naudingiau už kitus tarnavusiais kunigais. Amerikoje nėra kanauninkų. Jiems panašūs yra konsultoriai. Vyskupui mirus, kanauninkai arba konsultoriai išrenka laikiną vyskupijos valdytoją.

Visuotina Bažnyčia susidero iš vyskupijų, kaip vyskupijos iš parapijų. Žymesniųjų miestų vyskupai vadinasi arkivyskupais, bet jie neturi valdžios ant vyskupų. Seniaus patrijarkai turėdavo valdžios ant vyskupų, bet dabar patrijarko vardas yra tik garbės titulas. Popiežiaus pripažinti labiausiai pasitarnavusieji vyskupai ar arkivyskupai būva skiriami kardinolais. Kartais būva kardinolų iš kunigų.

(Daugiau bus).
